

ฐาในตน

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์เช้า วันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๔๒

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ผ่านแบบศีลไป ผ่านแบบศีล เราถือพรหมจรรย์มันก็มีศีลใช่ไหม? การผ่านกามราคะ พิจารณากายอย่างไร? เพราะว่าการกองๆ อย่างไม่ต้องเอาขั้นต้นก่อนไง พิจารณากายอย่างนั้นๆ เอามากองไว้ เราบอกอย่างนี้เป็นการมโนภาพ เห็นไหม การพิจารณากายเขาว่าเอากายนี้กองหมด เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ เป็นกองๆ เลย แล้วพิจารณาๆ มัน พิจารณาจนมันว่างหมดไป

เราบอกอย่างนี้พิจารณาแบบมโนภาพ เวลาเห็นนิมิต เรายกเลขนะ ที่ว่าเห็นนิมิตออกมา เห็นรุขเทวดาออกมา เห็นไหม ถ้าเห็นกายอย่างนั้นมันถึงจะเห็นกายตามความเป็นจริงไป มัน เห็นในตาของธรรมคือนิมิต ขณะเห็นนิมิตนี้ความสงบมันมี ความสงบมันมีมันถึงเกิดอันนั้นขึ้น เขาบอกใจเขาเป็นเอกัคคตารมณ์ตลอด

บอกถูกต้องถ้าเป็นเอกัคคตารมณ์ คือใจมันเป็นฐานของสมาธิ อันนั้นถึงพิจารณากายได้ ใจ พิจารณากายได้ แล้วก็พิจารณากายแบบนั้นมันถึงสะท้อนถึงหัวใจ

เราบอก เห็นไหม ใจ มโนยังต้องทิ้ง ใจ มโน เจตนาอย่างนี้ออกมาจากใจ ถ้าพิจารณาใน นิมิตมันสะท้อนถึงใจตัวนั้น มันจะเข้าตัวนั้น เราบอกนี้ต้องผ่านตรงนั้น สะอีกเลขนะ

เขาบอกว่าถ้า ฟังนะ เขายังว่าเราไม่ลงใจก็เลยฟัง เขาบอกว่าพรรคพวกเขาภาวนาอยู่ เขา บอกเป็นโสคาบัน เป็นสภิกทาคา เขาเป็นได้อย่างไร? เขาบอก “นี่เวลาภาวนากัน ตัวเองความเป็นอยู่ดีมาหลาย แล้วพาไปหามบาล ขมบาลบอกว่าคนนี้เป็น โสคาบัน คนนี้เป็นสภิกทาคา”

เราบอก “ใครบอก?”

เขาบอก “ขมบาลบอก”

เราบอก “ขมบาลยังไม่รู้เลยทำอะไร? โสคาบันนี้มีเหตุมีผลอะไรถึงเป็นโสคาบัน? เหตุของโสคาบันคืออะไร? แล้วผลของโสคาบันคืออะไร? แล้วพญามารู้ได้อย่างไร? พญามเอาอะไรมาบอก?”

พอพญามบอกนะว่าเขาเป็นโสคาบัน เป็นสภิกาคามีกันนะ นีอายุ ๗๐-๘๐ เหมือนกันหลายคนเป็นอย่างนี้

เราบอกว่า “โยม โยมมีเงินหนึ่งล้านบาท โยมเอาเงินหนึ่งล้านบาทมาให้เราดู เอาแบงก์ออกมาให้เราดู ถึงว่าเป็นหนึ่งล้านบาทใช่ไหม? เราบอกว่าโยมมีเงินหนึ่งล้านบาท แล้วหนึ่งล้านบาทนั้นเป็นตัวเลข เงินหนึ่งล้านบาทนั้นมีไหม? เวลาโยมกินข้าวอ่อม โยมต้องมาถามเราว่ากินข้าวอ่อมไหม?”

สมมุติเจตพหวน เวลาพิจารณากาย สังโยชน์มันขาดออกไปเป็นโสคาบันนะ ปานดั่งแขนขาด ตัดแขนขาดออกไปเหมือนดั่งแขนขาด เห็นไหม แต่เนี่ยเอาแขนซ่อนไว้ข้างหลังใจแล้วบอกแขนขาด มันหลอกตัวเอง ถ้าตัวเองยังต้องให้พญามเป็นคนพยากรณ์ว่าเป็นโสคาบัน นีมันไม่ใช่อยู่แล้ว ถ้าเป็นโสคาบันมันต้องเป็นปัจฉัตตัง รู้ขณะนั้น รู้ขึ้นมาเองด้วยตัวเอง ต้องเป็นเดี๋ยวนั้น มันถึงจะเป็น โสคาบันจริงตามความเป็นจริงใจ

นี่โสคาบัน สภิกาคามี อนาคามี ต้องละ ต้องมีเหตุมีผล เออ เวลาฟังเขาบอกฟังได้อยู่ ฟังแล้วพอมีเหตุมีผล เราเป็นของเราเองทำไมต้องไปให้พญามเป็นคนบอก พยากรณ์ว่าเป็นโสคาบัน แล้วก็เชื่อเขา ก็มานั่งกันว่าเป็นโสคาบัน ที่พูดนี้ไม่ใช่พูดว่าไม่เชื่อใครทั้งสิ้นนะ มันเชื่อเหตุผล ไม่ได้เชื่อว่าคนนั้นพูดผิดหรือพูดถูก แต่ต้องมีเหตุผล เหตุผลว่ามันมีเหตุมันถึงจะมีผลในเหตุผล เห็นไหม การพิจารณา พิจารณาอย่างไร? ใสนี้พิจารณาแบบว่าข้ามๆ กันไป

นี่การปฏิบัติถึงบอกเขาไม่มีคนสอนอย่างนี้ไง พอเราพูดไปนี่ เอ๊ะ เอ๊ะ เอ๊ะ เอ๊ะทุกคำนะ ขอมหมด เพราะไม่มีคนสอนอารมณ์ใจ แต่เชื่อกันว่าพวกเขาเป็นโสคาบัน เป็นสภิกาคาเป็นอนาคากันเยอะแยะเป็นกลุ่มๆ เลย แต่คืออย่างหนึ่งไม่ถึงกับเพี้ยนไป เพราะว่าเขาไม่เว้อร์ออกไปข้างนอกใจ เขาู้ข้างในแล้วเขาอยู่กับแบบมีศีล เขาศีลคมอยู่ไง แล้วเข้าใจว่าตัวเองเป็นก็พยายามกดไว้ไง พวกนี้กดไว้ กดไว้ว่าเรามีคุณธรรม แต่กดไว้เฉยๆ ยังคียังมีพรหมจรรย์อยู่นี้กดไว้ เพราะตัวเองอยู่ในศีลในธรรมอยู่ แต่ถ้าออกไปข้างนอกนะ ออกไปสอนเขาหรือออกไปคิดเดี๋ยวยุ่งเลย

ตัวเองเป็นอยู่นะ ในเมื่อวิภูวนเขายังเกิดยังตายอยู่ พวกพญายม พวกพระอินทร์นี่ยังเกิดยังตายอยู่ เขาไม่มีกรรมหรือ แต่เขามีบุญ เขามีบุญเขาถึงได้ไปเกิดในสภาพแบบนี้ แต่ธรรมอันนี้เขาไม่รู้ ถ้าเขารู้เขาไม่มาเกิดอย่างนี้หรือ เขาเป็นอนาคาคต้องเกิดเป็นพรหมอยู่แล้ว แล้วเป็นโสคาบันมันขาดที่ใจ มันรู้ออกไปจากใจ เรามีเงินอยู่ในกระเป๋าทำไมต้องให้คนอื่นบอกว่าเงินในกระเป่านี้เป็นเงินเท่าไร

เงินในกระเป่าของเรา เราไม่ไว้ใจตัวเอง ต้องให้คนอื่นมานับเงินให้เรา มันเป็นไปได้อย่างไร? กินข้าวแล้วไม่รู้ว่าตัวเองอิ่ม ต้องไปให้เขาพยากรณ์ว่าเราเป็นขึ้นไหนๆ บอกไม่จริง อันนั้นมันเป็นความไม่จริง นี่มันปฏิบัติกันเป็นอย่างนั้นไปหมดเลย เป็นอย่างนั้นไปหมดนะ มันนำคิดอยู่ แต่หากคนพยากรณ์ไม่ได้ มาถึงที่นั่นะไปหมด เขาว่าไปตามวัดทั้งหมด เขาไปนั่ง เวลาไปนั่งกรรมฐานจะให้คนทดสอบใจ จะให้เห็นนิมิต ต้องเห็นนิมิตขึ้นมาเลย แล้วว่านิมิตนี้เป็นภาพมา แล้วมีความรู้สึกขึ้นมา แล้วมันจะเห็นแล้วมันปล่อยเอง

บอกไม่ใช่ นิมิตมันเป็นแค่เครื่องหมาย รถเราวิ่งไป เข็มมันกระดิกขึ้นมา เข็มมันบอกเลย ว่ารถนั้นวิ่งเท่าไร? จิตคนสงบลงไป นิมิตบางคนจะเกิดขึ้น เห็นภาพอันนั้นจะบอกว่าจิตนี้สงบขนาดไหน ภาพนั้นชัดขนาดไหน คมชัดขนาดไหน ภาพนั้นใสขนาดไหน คือจิตมันสงบมากขนาดนั้น ถ้าจิตเราแค่วับวับนะ ก็เหมือนรถเราเพิ่งออกตัววี๊ดไปแล้วก็หยุดเลย มันก็วับไปเห็นภาพแวบ พอคความเคลื่อนตัวออกไป

จิตนี้ก็เหมือนกัน ถ้ามันสงบมากมันเคลื่อนตัวออกไป แล้วเราก็ต้องหัดทรงความนิ่งของมันให้ได้ใจ คือว่าหัดให้จิตสงบเป็นรากฐานให้ได้ เป็นเอกัคคตารมณ์ ที่นี้มันก็เหมือนกับเราเหยียบคันเร่งไป รถก็วิ่งสม่ำเสมอไป พอรถวิ่งสม่ำเสมอไปมันก็เคลื่อนไป เห็นไหม นี่เคลื่อนไปนี่การส่งออกหมดเลย เขาเคลื่อนออกหมด เขาเห็นภาพนิมิต ฉะนั้น การเห็นภาพนิมิต เราเปรียบให้เห็นว่าเหมือนกับเราเล่นเทนนิส เราเล่นเทนนิส เวลาเราตีเทนนิสไปชนกำแพง มันดิ่งกลับมาหาเรา เราหัดเล่นเทนนิส ลูกเทนนิสกระดอนกลับมา

การพิจารณากายก็เหมือนกัน เห็นภาพนิมิต เห็นภาพ ฐึสึกออกไป เห็นไหม แต่ความรู้สึกออกไปมันเป็นการส่งออกใช่ไหม? แต่เห็นกายนี้มันส่งออกไปไหม? เหมือนกับการส่งออก แต่มันเหมือนกับกำแพงไง เล่นเทนนิสมันจะย้อนกลับมา กายกับจิตมันติดกัน พิจารณาเห็นกายอย่างนั้นแล้วมันย้อนกลับมา นี่มันสะท้อนกลับมา พอสสะท้อนกลับมา สิ่งที่สะท้อนกลับมามัน

สะท้อนถึงใจ นี่มันถึงว่าพิจารณาภายในนิมิตมันต่างกัน นิมิตมันเห็นภาพออกไป เราดูออกไป มันส่งออกไป แต่เห็นกาย พอเห็นกายมันขนพองสยองเกล้าก่อน เพราะภาพนี้มันกำลังผูกมัดกัน ใจ

เราเห็นว่าเราสวย เรางาม เห็นไหม เรายึดมั่นทั้งหมด หัวใจนี้เป็นอึดตายทั้งหมดเลย มัน เห็นว่าทุกอย่างนี้เป็นเรา ทุกอย่างนี้เป็นของของเรา บุญก็ของเรา ทุกอย่างเป็นของเราหมดเลย แต่ พอเห็นกายขึ้นมา กายนี้มันเป็นสิ่งตรงข้ามกับของเราแล้ว เห็นไหม เพราะว่ามันนึกว่ากายเป็น เรา แต่กายมันตั้งข้างหน้าให้เราเห็นมันจะแปรสภาพ มันไม่ใช่เรา มันเป็นฝ่ายตรงข้าม มันยังขน พองสยองเกล้ากว่าเห็นนิมิตหลายร้อยเท่าเลย

ขนพองสยองเกล้า หรือว่าความรู้สึกกระเทือนหัวใจ อันนี้ต่างหากละมันถึงจะสอนใจได้ ใจ การสอนใจกลับมา มันก็นิมิตเหมือนกัน แต่มันคนละนิมิตใจ นิมิตส่งออกไป กับนิมิตที่ว่ามัน เป็นของคู่ ของคู่หมายถึงว่าความยึดติดใจ ติดกับข้าว ขาวกับดำมันเป็นของคู่กันที่ว่าเราไม่เห็นตาม ความเป็นจริง มันจะทำให้เราเห็นตามความเป็นจริงอันนี้ต่างหาก นี่การพิจารณาอย่างนั้นแล้วมัน ถึงจะปล่อย การปล่อยนั้นก็ปล่อย ปล่อยเพราะว่ามันรู้ แต่มันยังไม่รู้แจ้งใจ รู้เท่า รู้เท่าอย่างเราไม่ รู้อะไรเลย พอเราเริ่มรู้เท่า แล้วพอถ้าเราชนะใจเราก็จะวางๆ เรารู้เท่าแล้ว เรารู้เท่า เหมือนของซื้อ มา เราเอาสมบัติเข้ามาในบ้าน แต่เราไม่เก็บให้ดีใจ ไปวางไว้หน้าบ้าน วางไว้ในบ้าน เดียวก็หาย

นี่ก็เหมือนกัน พอรู้เท่าแล้ว ของก็มีอยู่ในบ้าน ก็ของๆ เรา แต่รู้เท่าต้องรู้แจ้ง รู้วิธีเก็บ รู้วิธี เก็บว่าทองคำนี้มันเป็นทองคำ เป็นแร่ธาตุที่ไหน มาจากไหน รู้จนปล่อยวางหมดใจ นี่รู้แจ้ง รู้แจ้ง รู้ที่เกิด รู้ที่เกิด รู้ที่ดับ รู้เหตุ รู้ผล รู้หมดเลย นี่รู้แจ้ง รู้แจ้งก็ปล่อย ถ้ารู้เท่าก็ไปซื้อมา เก็บมา นี่ ก็อบปี่มา แต่ถ้าเป็นของเราอยู่ เพราะเราใช้พลังงาน เราซื้อมา เอาเงินไปซื้อมา ซื้อทองคำมา ก็เอา มาเก็บไว้ในบ้าน นี่รู้เท่าเรามี ก็ก็อบปี่มาเลย ไปซื้อสำเร็จรูปมาเลย

นี่เวลาพิจารณาแล้วปล่อยวางๆ มันรู้เท่าแต่มันยังไม่รู้แจ้ง ต้องซ้ำ ซ้ำจนจำอยู่ที่นี่ ซ้ำ ประจำๆ พอมันรู้แจ้งหมด เห็นไหม รู้หมด ทุกอย่างไม่มีอะไรปิดบังความรู้มันเลย พอไม่มีอะไร ปิดบังความรู้มันเลย พอมันรู้เท่ามันก็ปล่อย มันไม่มีอะไรเกาะเกี่ยวได้ นี่เกาะธรรม เป็นธรรม ล้วนๆ เลย พอธรรมล้วนๆ มันก็หลุดลื่น พออันนี้หลุด อะไรหลุดออกไปด้วย?

นี่อาจารย์ถามว่าอะไรหลุดออกไปด้วย? เราเหลืออะไร? สังโยชน์มันจะขาดออกไป อัน นั้นถึงจะเป็นความจริงใจ แต่เขาไม่มีอันนี้กันเลย แต่พอไปเห็นว่าเขาเป็นโสดาบัน โสดาบันด้วย

การคิดเอาใจ นึกว่าตัวเองเป็นโศดาบัน คิดว่าพออ่านตามตำราแล้ว ตำราย้อนกลับเข้ามา เป็นกันมาก โอ้อโฮ ร้องโอ้อโฮเลยนะ แล้วลุ่มลึกนะ เพราะบวชมาหลายรอบ บวชมาหลายรอบ แล้วคนนี่เขาอยู่กับวัดมา พุทอะไรรู้หมด

เวลานั่งสมาธิไปจะมีคนมาบอกเลยว่า ต้องเป็นอย่างนั้นๆ ครูบาอาจารย์รุ่นเก่าๆ ของเขาจะมาบอกว่านี่อินทรีย์อ่อนไป เขาก็รู้ทันทีว่าอินทรีย์อ่อนไปคือว่าอายตนะมันอ่อนไป ต้องให้มันแข็งขึ้น นี่มันบอกกันข้างนอกใจ อินทรีย์อ่อนไป เห็นไหม อินทรีย์คือว่าตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ อินทรีย์ อายตนะทั้งหมดมันอ่อนแอ ต้องให้เข้มแข็งขึ้นมา ชั้น ๕ อินทรีย์อ่อน เขามีอย่างนั้นมาตลอดแต่เขาไม่ย้อนกลับมา

เราถึงบอกว่า ในการปฏิบัติของพวกเรามันเป็นไสยศาสตร์ซะส่วนใหญ่ ในการเพิ่มพลังงานของใจเป็นไสยศาสตร์ไง มันไม่เข้ามาในอริยมรรคนี้ไง ถ้ามันเข้ามาที่อริยมรรค มักจะอริยสังขัง มรรคตัวนี้สำคัญมากเลย มักจะเครื่องดำเนิน แต่ถ้าเป็นอย่างนั้น จิตเป็นสมาธิมันเห็นได้ เห็นภาพอย่างนั้นได้ เห็นนิมิตได้ ความรู้สึกต่างๆ เกิดขึ้นมา นี่ที่อาจารย์เขาบอกว่า “ผู้วิเศษกับพระอริยเจ้านี้ต่างกันไง”

นี่ผู้วิเศษ ใครฟังแล้วทั้งนะ ติดต่อกับเทวดาได้ ติดต่อกับทุกอย่างได้ นั่งสมาธิอยู่นี้ครูบาอาจารย์จะมาสอน ครูบาอาจารย์จะมาสอนเลยว่าอินทรีย์อ่อนไป แล้วก็เห็นภาพเสียงกระซิบว่าต้องทำอย่างนั้น ต้องทำอย่างนั้น อันนี้มันเป็นธรรมเกิดใจ แต่มันเป็นคาบสองคม ธรรมเกิดหมายถึงว่าถ้าเราปฏิบัติอยู่ มีการบอกให้เราเดินถูกทาง อันนี้จะเป็นประโยชน์มากเลย แต่บางที่อันนี้ก็บอกผิดทางไป

นี่เวลามารมันเกิด เพราะเกิดขึ้นมามันมีมารเกิด คือว่าความรู้สึกเราด้วยมารภายในมันเกิด มันจะบอกให้ไขว้ไขว้ใจ เห็นไหม บอกว่าถึงจุดแล้ว ทั้งที่ยังไม่ถึงจุดเราก็จะปล่อยวางแล้ว เราจะถึงจุด เราจะปล่อยเลย นี่เขาบอกว่าถึงจุดแล้ว ถึงที่แล้ว ถึงที่พักแล้ว แต่ความจริงมันยังไม่ใช่ นี่มารใจ ถึงมารมันอาศัยอันนี้ไปด้วย นี่ถึงว่าเราไม่เชื่อตรงนั้นนะ มันเป็นปัจจัยจัดตั้ง มันรู้จำเพาะตนใช่ไหม? ถ้ายังไม่มีถึงที่สุด มันยังไม่สมมุจเฉทปหาน มันต้องเข้าไป เข้าไปๆ พอเข้าไปมันต้องเข้าไปในอริยมรรคด้วย ไม่ได้เข้าไปแบบเขา เข้าแบบเขามันก็ว้าวพันหลักอยู่นั่นแหละ

เห็นนิมิตมา เห็นความหมายมา เห็นฐู่แจ้งมา แล้วก็เวลาคุยกันเขาฐู่นะ ฐู่ถึงเทวดาเลย เขาบอกว่าอย่างเช่นอาหาร กวพิงการาหาร เห็นไหม เรากินอาหารเป็นคำข้าว แล้วเขาพูดถึงเรื่องของ

กาม เขาละกามได้ เขาว่าเขาละกามได้ ก็บอกว่า เอ๊ย กามนี้มันของหยาบๆ คูอย่างเทวดาสิ เทวดามีคู่ เทวดาคนหนึ่งมีคู่ถึงพันคน แล้วเขาเสพกามกันอย่างไร? เขาบอكمองตา ทิพย์ไง มองตากันนี้มีความสุขแล้ว แค่มองตาแค่นี้

นี่เห็นไหม เขามีความรู้ออกไปอย่างนั้น นี่ส่งออกหมดเลย มันจะได้ประโยชน์อะไรกับเรา ในเมื่อเทวดาก็ยังรบกันอยู่ เทวดายังเสพกามอยู่ แต่ในเมื่อรู้เรื่องของเขา ความเห็นของเขา ความเป็นอยู่ของเขา ใจ ความเป็นอยู่ของเทวดา กับความเป็นอยู่ของพวกเรา เห็นไหมนี่ส่งออก จะรู้เรื่องอย่างนั้น นี่ผู้วิเศษ ผู้วิเศษรู้เรื่องต่างๆ รู้เรื่องพรหม รู้เรื่องอะไรต่างๆ ผู้วิเศษ ที่นี้ผู้วิเศษ มันเลื่อมได้ เป็นอนิจจัง ถึงว่าเป็นไสยศาสตร์ไง มันไม่เข้ามาในอริยมรรคไง

ในอริยมรรคนี้ไม่รู้เรื่องอะไรเลย รู้เรื่องทุกขังไง รู้เรื่องเกิดดับในหัวใจไง พอดับตรงนี้บีบ กับสว่างโร้ รู้แจ้งโลก รู้แจ้งวัฏฏะ เห็นไหม มันกลับรู้ถึงว่าพรหมต้องอยู่อย่างไร? เกิดดับอย่างไร? เทวดาเกิดดับอย่างไร? กามภพเกิดดับอย่างไร? นี่ถึงที่สุดแล้วใจนี้ตัดสิ้นแล้ว ไม่มีที่เกิดดับเป็นอย่างไร? ถึงว่าเวลาขั้นชันมันขาดเป็นชั้นๆๆ เข้ามา ชั้นไง ชั้นเครื่องสืบต่อไง จิตนี้มันอาศัยขั้นเป็นเครื่องดำเนิน พลังงานเกิดขึ้นมา เครื่องยนต์เปล่าๆ มันมีแต่เครื่องยนต์ ไม่มีเพลากลาง ไม่มีกำลังส่งมาที่ล้อ รถมันจะเคลื่อนไปได้อย่างไร? พลังงานจากเครื่องยนต์ส่งพลังงานมาที่ล้อรถ ที่เพลากลาง ที่เฟืองท้าย เฟืองท้ายลงที่ล้อ ล้อขับเคลื่อนให้รถเคลื่อนไป

นี่ขั้น ๕ จิต เห็นไหม ตัวพลังงานเฉยๆ คือตัวเครื่องยนต์กับตัวหัวใจเฉยๆ ขั้น ๕ เป็นส่วนประกอบของมัน ให้มันแสดงตัว นี่มันเกี่ยวพันกันไปหมดนะ ที่นี้ธรรมเข้าไปชำระมัน เข้าไปแยกออกๆ แล้วพลังงานที่เกิดขึ้นนี้เป็นกิเลสทั้งหมด พอพลังงานนั้นสะอาด พลังงานสะอาด มันไม่มีกิเลสแล้ว ก็พลังงานอันแก่นั่นแหละเข้าไปชำระล้างจนมันสะอาดหมดเลย อันนี้ต่างหาก มันคนละเรื่องกัน มันคนละเรื่องกับการรู้อันนั้น รู้ข้างนอกไง รู้ส่งออก กับรู้เข้ามา รู้ตน รู้ทุกขัง รู้ อริยสัจ

พอรู้ตนจบ เห็นไหม อุดตา หิ อุดตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตนได้ ตนนี้สว่างหมด ดวงใจทุกดวงใจที่เกิดดับเหมือนกันหมด ถึงว่าใจดวงนี้ถึงครอบจักรวาลไง เวลาหลุดออกพ้นไป แล้ว วัฏฏานทั้งสาม โลกวัฏฏะ กามภพ เทวดา พรหม หัวใจนี้ครบหมดเลย แล้วอะไรจะไม่รู้? แต่พอมันรู้กลับมามีอย่างนี้ ที่ว่ารู้เฉพาะเรื่องของตนก่อน พอจบตรงนี้แล้วมันรู้หมด แต่ไปรู้ข้างนอกก่อนไง ไปรู้เรื่องไสยศาสตร์ก่อน ไปรู้เรื่องเทวดาก่อน ไปรู้เรื่องแก่จุดเดียวๆไง ไปรู้ภพ

กามภพ เห็นไหม เป็นเทวดา พระอินทร์ ไปรู้เรื่องพรหม ไปรู้เฉพาะจุดใจ ไม่รู้ครบวงจรไป เพราะไปรู้จัก ไปศึกษาเฉพาะส่วนๆ เฉพาะส่วนที่เห็นเท่านั้นเอง นี่ส่งออกถึงเป็นอย่างนั้น

การส่งออกของเขา แต่เขาเข้าใจว่าอันนี้เป็นปฏิบัติธรรม พอปฏิบัติธรรมแล้ว ยังพูดเลยนะ ยังเข้าใจว่าตัวเองเป็นโสดาบัน ตัวเองนะเป็นโสดาบัน เป็นสกิทาคา เป็นอนาคาเพราะละกามได้แล้ว แต่พอพูดเข้าจริงๆ เขาก็พูดยอมรับ “ละด้วยการกดไว้ใช่ไหม? มันละ มันละอะไรออกไป?”

ยอมรับ ยอมรับว่าละอย่างนั้น แต่เพราะไม่รู้จริง เพราะไม่มีใครสามารถจะบอกความจริงกับเขาได้ใจ คือว่าเวลาเขาไปพูดกับใครเขาชนะหมด พระองค์ไหนก็ต้องยอมรับเขาทั้งหมดใจ เขาบอกว่าไม่มีคนสอบอารมณ์เขาใจ เราบอกถ้าละอย่างนี้มันละด้วยศีลใจ ศีลคือเครื่องบังคับไว้ใจ เราอยู่ในศีลเราก็ไม่ทำผิดศีล นี่กดไว้เฉยๆ หินทับหญ้า มันละตรงไหนล่ะ? มันละอะไร? ไม่รู้ แต่เข้าใจว่าละกามแล้ว เพราะอยู่กับครอบครัวได้ ๑๐ กว่าปี ไม่เคยนอนด้วยกันเลย เขาว่าเขาละได้แล้ว แค่นี้เอง แล้วพวกเราก็อึ้งนะ ทั้งเรื่องอย่างนี้กันมาก

แต่ถ้าพูดถึงความจริงแล้วมันเป็นละจากข้างใน ละจากข้างใน สมมุติว่าคนที่เสียชีวิตแล้วเอามานอนคู่กันสิ ศพนอนคู่กันมันก็ไม่เห็นมีอะไรเลย นี่มันละไม่ได้จริง มันละได้จริงมันละที่ตรงนี้ ละที่ตรงนี้เลย มันไม่มีความรู้สึกเลย ใจนี้ไม่กระเพื่อมออกไปทางนั้น ใจกระเพื่อมออกไปมันรู้ออกไปเลย ว่านี่เพราะมันคิดก่อน พอมันคิดก่อนแล้ว พอความรู้สึกมันอยากก่อน ความรู้สึกมันอยากมันถึงออกมาเป็นมโนกรรม

นี่มโนคิดก่อนกายกรรมถึงได้เกิด เห็นไหม กายกรรม วาจกรรม มันเกิดออกไปเรื่อยๆ แต่ถ้ามันสิ้นตรงนี้แล้วมันไม่มี นี่ละตรงนี้ได้มันสะอาดตรงนี้ใจ ถ้าสะอาดจากข้างในแล้ว ข้างนอกไม่เกี่ยวเลย พลังงานสะอาดกับพลังงานสกปรก แต่มันก็เคลื่อนไปอย่างนี้ พลังงานเหมือนกัน ขันธ์เหมือนกัน ขาดเหมือนกัน ถึงว่าการสืบทอด พลังงานนี้เคลื่อนไป จิตนี้ตายเกิดในวัฏวนนี้ วัฏวนที่มันหมุนไป พลังงานมันขาดมันสืบทอดไปไม่ได้ เหมือนกับเราถอดดอกเลย ถอดเฟืองทำให้ออก รดคิดไปสิ เครื่องคิดไป มันส่งพลังงานมาไม่ได้ เห็นไหม

นี่ใจ อ้อ พลังงานช่วงนี้เกิดในสวรรค์ พลังงานอย่างนี้มันจะไปเกิดในพรหม พลังงานอย่างนี้เกิดตรงนี้ แล้วพลังงานนี้เราารู้เราถอดได้หมดมันไม่มี มันเป็นพลังงานหมุนเฉยๆ พลังงานเครื่องมันหมุนไปเฉยๆ อ้อ มันก็รู้แจ้งในตัวตนใจ รู้แจ้งในตน รู้แจ้งหมด นี่ถ้ารู้แจ้งต้องปัญญา

เท่านั้นไง มักจะอริยสังฆจ้วงกลับมาในอริยสังฆ์ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค แต่ไม่รู้เรื่องข้างนอกหมดเลย อ้อ เป็นโศดาบันเพราะว่าอย่างนั้นนะ ไปรู้ติดต่อเขาได้ จิตมั่นสูงขึ้น ยกขึ้นสูงขึ้น ไปพบพญายมไป ยมบาล ยมบาลบอกว่านี่เป็นโศดาบันแล้ว

ตัวเองไม่รู้ มันงตรงนี้ ตัวเองไม่รู้ว่าเป็นโศดาบัน แต่เขาบอกว่าเขาก็ดูความเป็นอยู่กันนะ ความเป็นอยู่อยู่ในศีลในธรรมหมด ไม่รู้ว่าเป็นโศดาบัน ถึงว่ามันไม่ใช่ปัจจัยตัดตั้ง ไม่ใช่ปัจจัยตัดตั้ง...

(เทปสิ้นสุดเพียงเท่านี้)